

A Pécsi Ítélőtábla Pécsen, a 2015. évi január hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság a vesztegetés bűntette miatt **vádlt** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 7.B.346/2013/16. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlottal szemben 100.000 (egyszázezer) forint vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék 7.B.346/2013/16. számú, 2014. évi június hó 30. napján kelt ítéletével vádlottat 2 rb. a Btk.290.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés bűntette miatt 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre és 200.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból - a végrehajtás elrendelése esetén - a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatását indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben 100.000 forint összegben vagyonekobzást rendeljen el.

A nyilvános ülésen a vádlott és védője a bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a vádlott és védője által felmentés végett bejelentett fellebbezést nem találta megalapozottnak.

A védelmi jogorvoslati kérelmek alapján eljárva a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ekként az a Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt. E tényállás mindössze annyiban szorul helyesbítésre, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében B.....i I.-ként szereplő személy neve - helyesen - P.....i I.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok logikus mérlegelése után állapította meg a vádlottra terhelő tényállást, azaz azt, hogy 2012. november 21. napján, az utca ... szám alatti telephelyen a vádlott a **kft1.** két vezetőjének, **tanú1**nek és az I. számú tanúnak 100.000 forintot ajánlott fel annak érdekében, hogy a megbízási szerződésben foglalt köteleességüket megszegjék, és az ügyvezetése alatt álló cégek telephelyeinek folyamatos figyelésével hagyjanak fel.

A törvényszék által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás a vádlott vallomásával szemben **tanú1** és az I. számú tanú vallomásán alapul, mely vallomásokat alátámasztja a **tanú1** tanú által készített hangfelvétel tartalma is annyiban, hogy annak egyes részleteit a hangtechnikai szakértői vélemény is értékelte. Ezen szakértői vélemény alapján egyértelmű, hogy a rögzített beszélgetés során - a felvételen 1 perc 40 másodperc körül - a tanúk vallomásával egybehangzó módon elhangzott a vádlott részéről a 100.000 forint összeg felajánlása.

A fentieken túlmenően a **kft1.** ügyvezetőjének, **tanú1**nak azon magatartása, hogy a vádlottnak a vesztegetést sejtető előzetes kijelentését is közölte megbízójával, a **zrt1**el, a bűncselekmény elkövetését - az egyéb terhelő bizonyítékokkal együtt - egyértelműen alátámasztotta.

A védő érvelésével szemben helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor **tanú2** és **tanú3** tanúként tett vallomását a tényállás megállapítása szempontjából nem vette figyelembe. **tanú2** ugyanis a vád tárgyává tett cselekményt érintően érdemi információval egyáltalán nem rendelkezett, míg **tanú3** vallomásában nem állított olyan tény, amely az I. számú tanú és **tanú1** által elmondottakat cáfolta volna.

Kellő bizonyíték áll tehát rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a vádlott 2012. november 21. napján, az utca ... szám alatti telephelyen a **kft1.** két vezetőjének, **tanú1**nak és az I. számú tanúnak 100.000 forintot ígért annak érdekében, hogy köteleességüket megszegjék, ekként büntetőjogi felelőssége megállapítható.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett a vádlott bűnösségére. Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét megállapító döntését az eljárási szabályoknak megfelelően hozta meg, ekként a tényállás mikénti megállapításán keresztül ezt sérelmező, felmentést célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A Btk.2.§-ában megfogalmazott jogelvre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a cselekményre az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezéseit kell alkalmazni, mivel az tartalmaz kedvezőbb elbírálási lehetőséget a vádlott számára. Ennek részleteire azonban az ítéletben nem tért ki. A törvényi tényállások és büntetési tételkeretek, vagyis a különös részi rendelkezések az 1978. évi IV. tv. 254.§ (1) és (2) bekezdésében, valamint a Btk.290. § (1) és (2) bekezdésében azonosak. A cselekmény elbírálásakor hatályos szabály a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében kedvezőbb rendelkezést tartalmaz, mert a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a vádlott - a büntetés végrehajtása esetén - a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra, szemben az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdés II. fordulatával, mely szerint feltételes szabadságra bocsátásnak csak a büntetés legalább háromnegyed részének kitöltése után van lehetőség.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta. Elmulasztotta azonban megjelölni az irányadó büntetési tételkeretet és annak Btk.80.§ (2) bekezdése szerinti középértékét. Ezt pótolva a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az irányadó büntetési tételkeret a Btk.81.§ (3) bekezdése és a Btk.290.§ (2) bekezdése alapján 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, melynek középértéke 4 év 3 hónap szabadságvesztés.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a büntetőjogi jogkövetkezményeket befolyásoló tényezők súlyának megállapításakor. A kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és a pénzbüntetés semmiképpen nem tekinthető eltúlzottan szigorúnak, arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, az a Btk.79.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez mindenképpen szükséges.

Megváltoztatására ezért nincs törvényes indok és lehetőség.

A Btk.74.§ (1) bekezdésének f) pontja értelmében vagyonekobjást kell elrendelni arra a vagyoni tárgyra, amely az adott vagy ígért vagyoni előny tárgya volt. Az irányadó tényállás szerint vádlott 100.000 forintot ígért tanúnak és az I. számú tanúnak, mely összegre vagyonekobjást kellett elrendelni.

Ennyiben tehát a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2015. január 6.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 7.B.346/2013/16. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.79/2014/4. számú ítéletében írt változtatással 2015. évi január hó 6. napján jogerőre emelkedett és - fel nem függesztett részében - végrehajthatóvá vált.

Dr.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke